A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. április 2.*

A C-459/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Ausztria) a Bírósághoz 2007. október 9-én érkezett, 2007. szeptember 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

Veli Elshani

és

a **Hauptzollamt Linz**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Klučka, U. Lõhmus (előadó), P. Lindh és A. Arabadjiev bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. szeptember 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– a dán kormány képviseletében B. Weis Fogh, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében M. Dowgielewicz, meghatalmazotti minőségben,

– a finn kormány képviseletében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében S. Schønberg és M. Šimerdová, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Núñez-Müller Rechtsanwalt,

a főtanácsnok indítványának a 2008. november 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 202. cikke és 233. cikke első bekezdése d) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a V. Elshani és a Hauptzollamt Linz (linzi fővámhivatal, a továbbiakban: Hauptzollamt) között vámtartozás keletkezésének és megszűnésének tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

3 A Vámkódex 4. cikke előírja:

„E Kódex alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni:

[…]

19. Az áru vám elé állítása: a vámhatóság erre megállapított módon történő értesítése az árunak a vámhivatalba vagy a vámhatóságok által kijelölt vagy jóváhagyott egyéb helyre történő megérkezéséről.

[…]”

4 A Vámkódex 38. cikke szerint:

„(1) A Közösség vámterületére beléptetett árut az azt a Közösségbe behozó személy haladéktalanul továbbszállítja – ha van ilyen – a vámhatóság által kijelölt útvonalon és utasításainak megfelelően:

a) a vámhatóság által kijelölt vámhivatalhoz vagy bármely más olyan helyre, amit e hatóságok kijelöltek vagy jóváhagytak; vagy

[…]

(2) Az a személy, aki a többek között átrakás eredményeként a Közösség vámterületére történő beléptetést követően vállalja az áru fuvarozását, felel az (1) bekezdésben megállapított kötelezettség teljesítéséért.

[…]”

5 A Vámkódex 40. cikke ekként rendelkezik:

„Azt az árut, amely a 38. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében megérkezik a vámhivatalhoz vagy a vámhatóság által kijelölt vagy jóváhagyott egyéb helyre, az árut a Közösség vámterületére behozó személynek vagy, adott esetben, az e behozatalt követően az áru fuvarozásáért felelősséget vállaló személynek vám elé kell állítania.”

6 A Vámkódex 202. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

a) a behozatalivám-köteles árunak a Közösség vámterületére történő jogellenes bejuttatásakor; vagy

[…]

E cikk alkalmazásában jogellenes bejuttatás a 38–41. cikk és a 177. cikk második francia bekezdése rendelkezéseinek megsértésével történő bejuttatás.

(2) A vámtartozás az áru jogellenes bejuttatásakor keletkezik.

(3) Adós:

– az a személy, aki az ilyen árut jogellenesen bejuttatta,

[…]”

7 A Vámkódex 203. cikkének rendelkezései szerint:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

– a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén.

(2) A vámtartozás az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásakor keletkezik.

[…]”

8 A Vámkódex 233. cikke szerint:

„A vámtartozás elévülésére és az ilyen tartozásnak az adós jogerősen megállapított fizetésképtelensége miatti behajthatatlanságára vonatkozó, hatályos rendelkezések sérelme nélkül, a vámtartozás megszűnik:

a) a vámösszeg megfizetésével;

b) a vámösszeg elengedésével;

c) a vámfizetési kötelezettséggel járó vámeljárásra bejelentett áru esetén, ha:

– a vámáru-nyilatkozatot a 66. cikknek megfelelően érvénytelenítik,

– az árut a kiadása előtt lefoglalták, és ezzel egyidejűleg vagy ezt követően a vámhatóság utasítására elkobozták, megsemmisítették vagy a 182. cikknek megfelelően megsemmisítették vagy felajánlották az államkincstár javára, illetve valódi jellege, előre nem látható körülmények, vagy *vis maior* eredményeként megsemmisült vagy helyrehozhatatlanul károsodott;

d) ha azt az árut, amelynek tekintetében a 202. cikknek megfelelően vámtartozás keletkezett, jogellenes beléptetés miatt [helyesen: során] lefoglalták, és ezzel egyidejűleg vagy ezt követően elkobozták.

Lefoglalás és elkobzás esetén a vámtartozást, a vámjogszabályok megsértése esetén alkalmazandó büntetőjogi előírások alkalmazásában sem lehet megszűntnek tekinteni, ha valamely tagállam büntetőjoga értelmében a vámteher képezi a büntetés meghatározásának alapját, vagy a vámtartozás fennállása ad alapot a büntetőeljárás megindításához.”

9 Az áruknak a Közösségbe való beléptetését illetően a 2000. december 15-i 2787/2000/EK bizottsági rendelettel (HL L 330., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 11. kötet, 3. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.) 163. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése e) pontjának és 33. cikke a) pontjának alkalmazásában a Közösség vámterületére történő belépés helye:

[…]

c) vasúti, belvízi vagy közúti árufuvarozás esetén az a hely, ahol az első vámhivatal található;

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 A Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a Land Oberösterreich csendőrsége Eferding térségében telefonlehallgatásokat végzett a cigarettacsempészettel kapcsolatban. Gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy V. Elshani és fivére két turistabuszban cigarettát csempésznek Koszovóból Ausztriába.

11 Ezen telefonlehallgatások eredményeként V. Elshanit Wels (Ausztria) városa közvetlen közelében elfogták a két turistabusz egyikében, amelynek középső folyosója alatt 150 karton cigarettát rejtettek el. A busz ekkor még nem érte el az eferdingi rendeltetési helyét. A cigarettákat az osztrák vámhatóságok lefoglalták, ezt követően hivatalos ellenőrzés mellett elkobozták és megsemmisítették.

12 Az alapügy felperesének felelnie kell azon vámtartozásért, amely a 2001. május 19. és 21. közötti időszakban keletkezett. A pontos dátumot azon időponttól függően kell meghatározni, amikor ezeket a kartonokat az először Koszovóból Albánián keresztül Brindisibe (Olaszország), majd Ausztriába vezető útvonalon jogellenesen beléptették a Közösség vámterületére.

13 A 2002. november 13-án hozott határozatával a Hauptzollamt az alapügy felperesét az említett kartonok utáni behozatali vám megfizetésére kötelezte 961,46 euró összegben.

14 Az alapügy felperese 2002. december 13-án kifogást terjesztett elő ezen határozattal szemben. A Hauptzollamt ezt a kifogást mint megalapozatlant 2003. július 7-én elutasította.

15 A V. Elshani által ez utóbbi határozat ellen előterjesztett fellebbezés ügyében eljáró Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (független pénzügyi tanács, grazi kirendeltség) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Figyelembe véve, hogy [a vámtartozás megszűnésének] a […] [Vámkódex] 233. cikke első albekezdésének d) pontja szerinti [oka] nem a vámtartozás keletkezésének időpontjára, hanem a vámtartozás keletkezését követő időszakra utal, mivel az a 202. cikkben meghatározott körülmények között »keletkezett« vámtartozást feltételez, úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 233. cikke első albekezdésének d) pontja szerinti »jogellenes beléptetés miatt [helyesen: során]« kifejezést,

– hogy az olyan árunak a Közösség vámterületére való beléptetése, amelynek tekintetében a Vámkódex 202. cikke alapján keletkezett vámtartozás, befejeződik már az árunak a [vám]hivatalhoz vagy a vámhatóság által kijelölt egyéb helyre való megérkezésével, legkésőbb azonban a [vám]hivatal hivatali területének vagy az egyébként kijelölt helynek az áru általi elhagyásával, hiszen ezáltal az áru a vámterületen belülre került, így annak ezen időpontot követő lefoglalása és elkobzása többé nem eredményezi a vámtartozás megszűnését,

vagy úgy,

– hogy az olyan árunak a Közösség vámterületére való beléptetése, amelynek tekintetében a Vámkódex 202. cikke alapján keletkezett vámtartozás, gazdasági szempontból nézve az áru fuvarozásának mint az áru vámterületre való

beléptetéséhez kapcsolódó egységes folyamatnak az elvégzéséig tart, tehát addig, míg az áru el nem éri a vámterületen belüli első rendeltetési helyet, és meg nem érkezik, így annak ezen időpontig történő lefoglalása és elkobzása a vámtartozás megszűnését eredményezi?

2) Mivel a Vámkódex 202. cikke szerinti, az áru beléptetése során felfedett jogellenes eljárás a vámtartozás szükségszerű megszűnését eredményezi, az áru lefoglalása közvetlenül a vámfelügyelet alóli elvonás – mint a Vámkódex 203. cikke szerinti jogellenes eljárás – során ellenben nem eredményezi a vámtartozás azonnali megszűnését, úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 233. cikke első albekezdésének d) pontját, hogy ez a kifejezetten a vámtartozás keletkezésének a Vámkódex 202. cikke szerinti eseteire korlátozott vámtartozás-megszűnés mégis megfelel a jogellenes eljárással kapcsolatos egyenlő bánásmód követelményének?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

16 Ezzel a kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 202. cikkét és 233. cikke első bekezdésének d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a Közösség vámterületére jogellenesen beléptetett áruk lefoglalása csak akkor jár a vámtartozás megszűnésével, ha arra addig kerül sor, amíg az áruk el nem hagyják a vámhivatalt, vagy akkor is, ha arra később a fuvarozás során, de még az első rendeltetési hely elérése előtt kerül sor.

17 Az osztrák kormány azt állítja, hogy a Vámkódex 233. cikke első bekezdésének d) pontjában szereplő „jogellenes beléptetés során” kifejezés önálló fogalomnak minősül, amely olyan időszakra utal, amely nem esik egybe magával a vámterületre való beléptetés időpontjával, amely a határ átlépésével megvalósul.

18 Az osztrák és finn kormány szerint az olyan áru beléptetése, amelynek tekintetében a Vámkódex 202. cikke alapján keletkezett vámtartozás, gazdasági szempontból nézve az áru fuvarozásának, mint egységes folyamatnak az elvégzéséig tart, amíg az áru eléri első rendeltetési helyét, így annak ezen időpontig történő lefoglalása és elkobzása a vámtartozás megszűnését eredményezi. Ez az értelmezés összhangban áll a vám gazdasági funkciójával és annak céljával, ami magában foglalja, hogy a vámtartozás megszűnjön, ha a jogellenesen beléptetett áruk lefoglalására és elkobzására azok gazdasági körforgásba való belépése előtt került sor.

19 Ebben a vonatkozásban rá kell mutatni, hogy az árunak a Közösség vámterületére való beléptetése – amint azt többek között a Vámkódex a 37–57. cikkében az áru vámjogi sorsa felőli döntést megelőzően ezen területre beléptetett árura alkalmazandó rendelkezésekben szabályozza – a szárazföldi úton való beléptetés esetén az áru határon való egyszerű áthaladásával befejeződik, és hogy ez a fogalom nem egyezik meg az ezen Kódex 202. cikkének értelmében vett „jogellenes beléptetés” fogalmával.

20 Ugyanis a Vámkódex 202. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy e rendelkezés értelmében jogellenes beléptetés különösen az említett Kódex 38–41. cikke rendelkezéseinek megsértésével történő beléptetés.

21 A Bíróság úgy határozott, hogy jogellenes beléptetésnek minősül az áruk olyan behozatala, amely nem tartja tiszteletben a Vámkódex által előírt következő utat. Először is e Kódex 38. cikkének (1) bekezdése szerint a Közösség vámterületére beléptetett árut haladéktalanul tovább kell szállítani vámhatóság által kijelölt

vámhivatalhoz vagy vámszabad területre. Másodszor az említett Kódex 40. cikke alapján, amikor az áru megérkezik a vámhivatalhoz, akkor azt vám elé kell állítani. Az áru vám elé állítását ugyanezen Kódex 4. cikkének 19. pontja úgy határozza meg, hogy az a vámhatóság erre megállapított módon történő értesítése az árunak a vámhivatalba, vagy a vámhatóságok által kijelölt vagy jóváhagyott egyéb helyre történő megérkezéséről (a C-195/03. sz., Papismedov és társai ügyben 2005. március 3-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-1667. o.] 26. pontja).

22 A Vámkódex 38–41. cikkének szövegéből következik, hogy annak megállapításához, hogy az árut a Közösség vámterületére szabályszerűen léptették be, azt a megérkezésekor a vámhivatalhoz vagy vámszabadterületre kell szállítani, és vám elé kell állítani. Ez utóbbi, a beléptetésért felelős vagy az áru fuvarozásáért felelősséget vállaló személyt terhelő kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a vámhatóságokat ne csak az áruk megérkezéséről értesítsék, hanem a szóban forgó árucikk vagy termék típusára vonatkozó valamennyi adatról, valamint ezen áruk mennyiségéről. Ugyanis ezek azok az információk, amelyek lehetővé teszik az áruk megfelelő azonosítását tarifális besorolásuk, és adott esetben a behozatali vám kiszámítása céljából (lásd a fent hivatkozott Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 27. pontját).

23 Ebben a vonatkozásban a Bíróságnak az volt az álláspontja, hogy egyértelműen kitűnik a Vámkódex 4. cikke 19. pontjának, 38. cikke (1) bekezdésének, és 40. cikkének szövegéből és szerkezetéből, hogy a Közösség vámterületére beléptetett valamennyi árut vám elé kell állítani. Nem mentesít ezen kötelezettség alól az a körülmény, hogy bizonyos árukat a fuvarozó jármű üregeiben rejtettek el (a C-238/02. és C-246/02. sz., Viluckas és Jonusas egyesített ügyekben 2004. március 4-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-2141. o.] 22. pontja).

24 Hozzá kell fűzni, hogy amint az a 2787/2000 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 163. cikke (1) bekezdésének c) pontjából kitűnik, a behozott áruk vámértékének meghatározása céljából „a Közösség vámterületére történő belépés helye” a szárazföldi úton beléptetett áruk esetén az a hely, ahol az első vámhivatal található.

25 Ebből következik, amint azt az Európai Közösségek Bizottsága helyesen állítja, hogy az áruk jogellenes beléptetése befejeződik, amikor az áruk anélkül haladnak túl a Közösség vámterületén belül elhelyezkedő első vámhivatalon, hogy azokat ott a vám elé állítanák.

26 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy azok az áruk képezik a Vámkódex 202. cikkének értelmében vett „jogellenes beléptetés" tárgyát, amelyek – miután átlépték a Közösség külső szárazföldi határát – az említett területen az első vámhivatalon túlkerültek anélkül, hogy azokat vám elé állították volna, aminek eredményeként az áruk beléptetésének tényét nem közölték a vámhatóságokkal az ezen kötelezettség teljesítéséért felelős személyek.

27 Ezenkívül kitűnik a Vámkódex 202. cikke (2) és (3) bekezdésének szövegéből, hogy az áruknak a Közösség vámterületére való behozatala, amely az előző pontban leírt feltételek mellett történik, vámtartozást hoz létre többek között az ilyen behozatalt a jogellenes beléptetés időpontjában, azaz azon időpontban végző személy terhére, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy többek között az említett Kódex 38–41. cikkében előírt alakiságokat nem teljesítették. Így a jogellenes beléptetés és a tartozás keletkezése azonos időben történik.

28 Márpedig mivel az áruknak a jogellenes beléptetéskor történő lefoglalása és egyidejű vagy későbbi elkobzása a Vámkódex 233. cikke első bekezdésének d) pontja alapján a vámtartozás megszűnésével jár, felmerül a kérdés, hogy mely időpontban kell az említett lefoglalásnak megtörténnie az adósra vonatkozó mentesítő hatás kiváltása érdekében.

29 Meg kell állapítani, hogy a vámtartozásnak a Vámkódex 233. cikke első bekezdésének d) pontjában előírt megszűnésének az a célja, hogy elkerülhető legyen a vám beszedése

abban az esetben, ha a közösségi területre jogellenesen beléptetett áru forgalomba hozatalára nem volt lehetőség, tehát az a verseny szempontjából a közösségi áruk vonatkozásában nem képezett veszélyt.

30 A Vámkódex összefüggésében az áruknak a jogellenes beléptetéskor való, ezen Kódex 233. cikke első bekezdésének d) pontjában előírt lefoglalása és elkobzása az említett 233. cikk első bekezdésének a)–c) pontjában meghatározott esetekhez – azaz a vámösszeg megfizetése, a vámösszeg elengedése, a vámáru-nyilatkozat érvénytelenítése, valamint az áru kiadása előtti lefoglalása és elkobzása, megsemmisítése, államkincstár javára való felajánlása vagy helyrehozhatatlan károsodása esetéhez – hasonlóan a vámtartozás megszűnésének egyik oka, amelyet szigorúan kell értelmezni.

31 Ezt a megállapítást megerősíti a Bíróság ítélkezési gyakorlata, amely a C-112/01. sz. SPKR-ügyben 2002. november 14-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-10655. o.) 31. pontjában úgy határozott, hogy a Vámkódex 233. cikke a Közösség saját forrásai védelmének szükségletére válaszol, amely cél nem veszélyeztethető a vámtartozás megszűnése új okainak bevezetésével. Ez még inkább nélkülözhetetlen azon időpont meghatározását illetően, amikor meg kell történnie az áruk lefoglalásának, amely az árukra vonatkozó vámtartozás megszűnését eredményezheti.

32 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a jogellenesen beléptetett áruk jelenléte a Közösség vámterületén önmagában is azzal a nagyon nagy veszéllyel jár, hogy ezek az áruk bekerülnek a tagállamok gazdasági körforgásába, és ha azok túlhaladtak azon a zónán, ahol az említett területen belül elhelyezkedő első vámhivatal található, akkor kevés esély van arra, hogy azokat a vámhatóságok a szúrópróbaszerű ellenőrzések keretében véletlenül felfedezzék.

33 Ugyanis a külső határ határátkelőhelyein stratégiai szempontból elhelyezett vámhivatalok vannak a legjobb helyzetben ahhoz, hogy a Közösség vámterületére belépő árukat

intenzíven ellenőrizzék, mind a közösségi termelőkkel szembeni tisztességtelen verseny, mind a jogellenes behozatalhoz kapcsolódó pénzügyi bevételkiesés megakadályozása érdekében.

34 Ebből következik, hogy a Közösség vámterületére a Vámkódex 38–41. cikkében előírt alakiságok megsértésével beléptetett áruk olyan lefoglalása, amelyre az ezen területen belül elhelyezkedő első vámhivatalon túl kerül sor, és amely gyakorlatilag véletlenszerűen történik, a Vámkódex 233. cikke első bekezdése d) pontjának értelmében nem eredményezheti a vámtartozás megszűnését.

35 A finn kormány azt állítja, hogy a Vámkódex 233. cikke első bekezdése d) pontjának ez az értelmezése sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel a Vámkódex 202. cikkének értelmében az árukat jogellenesen beléptető személyek aszerint kerülnének eltérő helyzetbe, hogy a tevékenységüket a határon lévő vámhivatalban vagy azon túl fedezik fel.

36 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében hátrányos megkülönböztetés a különböző szabályoknak hasonló helyzetekre való alkalmazása, vagy pedig ugyanazon szabálynak különböző helyzetekre történő alkalmazása (lásd a C-282/07. sz., Truck Center ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10767. o.] 37. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

37 Ebben a tekintetben meg kell állapítani, hogy a Vámkódex 233. cikke első bekezdésének d) pontjában előírt, a vámtartozás megszűnésével kapcsolatban aszerint érvényesülő eltérő bánásmód, hogy a jogellenes beléptetés tárgyát képező árukat a beléptetéskor vagy azt követően foglalták le, két olyan helyzetre vonatkozik, amelyek – amint az a jelen ítélet 32. és 33. pontjából kitűnik – a Közösség érdekeit illetően ezen áruknak a Közösség területén való jelenlétével járó veszélyt illetően objektíve nem hasonlíthatók össze.

38 A fentiekre tekintettel úgy kell válaszolni az előterjesztett első kérdésre, hogy a Vámkódex 202. cikkét és 233. cikke első bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy a Közösség vámterületére jogellenesen beléptetett áruk lefoglalása csak akkor jár a vámtartozás megszűnésével, ha az említett áruk még nem haladtak túl az e területen belül lévő első vámhivatalon.

A második kérdésről

39 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy ellentétes-e az egyenlő bánásmód elvével az a tény, hogy a Vámkódex 233. cikke első bekezdésének d) pontja a vámtartozás megszűnését az áruk jogellenes beléptetése során való lefoglalásának esetére korlátozza, és az nem terjed ki a jogellenes tevékenység olyan más eseteiben történő lefoglalásra, mint az árunak a Vámkódex 203. cikkében meghatározott vámfelügyelet alóli elvonása.

40 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egyedül az ügyben eljáró és a bírósági döntésért felelősséggel tartozó nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira figyelemmel az ítéletének meghozatala szempontjából megítélje az előzetes döntéshozatal szükségességét, valamint a Bíróság elé terjesztendő kérdések jelentőségét (lásd a C-466/04. sz., Acereda Herrera ügyben 2006. június 15-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5341. o.] 47. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

41 Ettől függetlenül a Bíróság úgy vélte, hogy nem dönthet a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett olyan kérdésről, amely esetében nyilvánvaló, hogy az adott közösségi jogszabály értelmezése vagy érvényességének vizsgálata, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tárgyával vagy céljával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, és a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli, illetve jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdéseket hasznos jelleggel meg lehessen válaszolni (lásd a fent hivatkozott Acereda Herrera ügyben hozott ítélet 48. pontját).

42 Az előzetes döntéshozatalra utalást ugyanis nem az általános vagy hipotetikus kérdésekkel kapcsolatos tanácsadó vélemények megfogalmazása indokolja, hanem a jogvita tényleges megoldásának szükségessége (lásd a C-314/96. sz. Djabali-ügyben 1998. március 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-1149. o.] 19. pontját és a fent hivatkozott Acereda Herrera ügyben hozott ítélet 49. pontját).

43 A jelen esetben, amint az a második kérdés szövegéből és a kérdést előterjesztő bíróság által e kérdés alátámasztására előadott indokolásból kitűnik, ez a kérdés a Vámkódex 233. cikke első bekezdése d) pontja érvényességének Bíróság általi értékelésére irányul, mivel az a tény, hogy ez a rendelkezés nem írja elő a vámtartozás megszűnését a 203. cikkben meghatározott esetben is, azaz az áru vámfelügyelet alóli elvonásának esetében, az egyenlő bánásmód elve megsértésének minősülhet.

44 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a Bíróság elé terjesztett észrevételekből kitűnik, hogy az áruk vámfelügyelet alóli elvonásáról – amelyet Vámkódex 203. cikke vámtartozást keletkeztető okként határoz meg – nincs szó az alapügy keretében.

45 Meg kell tehát állapítani, hogy amint azt az osztrák kormány és a Bizottság az észrevételeikben állítják, ez a kérdés nyilvánvalóan nem áll összefüggésben az alapügy tárgyával, amely az áruknak a Közösség vámterületére való jogellenes beléptetése miatt a Vámkódex 202. cikke alapján keletkezett vámtartozásra vonatkozik.

46 Az előterjesztett második kérdésre tehát nem szükséges válaszolni.

A költségekről

47 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 202. cikkét és 233. cikke első bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy a Európai Közösség vámterületére jogellenesen beléptetett áruk lefoglalása csak akkor jár a vámtartozás megszűnésével, ha az említett áruk még nem haladtak túl az e területen belül elhelyezkedő első vámhivatalon.

2) A második kérdésre nem szükséges válaszolni.

Aláírások